

Sygn. akt II Cz 420/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział II Cywilny - Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś

Sędziowie: SO Janusz Kasnowski

SO Aurelia Pietrzak (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2013 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku wierzyciela A. J.

przeciwko dłużnikowi Z. B.

o świadczenie pieniężne

na skutek skargi wierzyciela na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S.

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w Szubinie z dnia 5 kwietnia 2013 roku, sygn. akt I Co 181/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 420/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Szubinie zmienił postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S.A. G. z dnia 6 lutego 2013 r. wydane w sprawie Km 298/13 w części dotyczącej kosztów postępowania egzekucyjnego w ten sposób, że kosztami egzekucyjnymi w kwocie 320,27 zł obciążył dłużnika w całości oraz zasądził od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 100 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu orzeczenia wskazał, że wierzyciel wniósł skargę na czynność Komornika w przedmiocie obciążenia go kosztami postępowania egzekucyjnego z uwagi na niecelowość egzekucji, albowiem dłużnik spełnił świadczenie w dniu złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji.

W ocenie Sądu Rejonowego skarga w świetle art. 770 k.p.c. i art. 49 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t. j. Dz. U. z 2011 r. nr 231, poz. 1376 ze zm.) nie była zasadna, albowiem wniosek wierzyciela o wszczęcie postępowania egzekucyjnego został nadany listem poleconym w dniu 29 stycznia 2013 r., a wpłynął do Kancelarii Komornika w dniu 1 lutego 2013 r. Z kolei dłużnik przelewem zleconym w dniu 29 stycznia 2013 r. spełnił świadczenie dochodzone przez wierzyciela. Informacja ta dotarła do wierzyciela już po skutecznym wniesieniu pisma wszczynającego postępowanie egzekucyjne do Komornika, albowiem data nadania pisma w polskim urzędzie pocztowym jest datą wniesienia do właściwego organu (art. 165 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). W tej

sytuacji, zdaniem Sądu I instancji, nie można postawić wierzycielowi zarzutu zawinionego zwlekania z wszczęciem postępowania egzekucyjnego tym bardziej, że wysyłał do dłużnika liczne monity na piśmie, a także kierował wezwania ustnie. Wierzyciel informację o wpłynięciu środków od dłużnika na swoje konto mógł uzyskać dopiero po wniesieniu pisma do Komornika.

Postanowienie zaskarżył dłużnik, wnosząc o jego zmianę poprzez nieobciążanie go kosztami egzekucyjnymi i sądowymi. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 29 stycznia 2013 r. w rozmowie telefonicznej poinformował wierzyciela o zamiarze spłaty pozostałej części zadłużenia.

Odpowiedź na zażalenie złożył wierzyciel wnosząc o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej interpretacji i zastosowania przepisów wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, wydając trafne rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi na czynności komornika.

Regulacja kosztów postępowania egzekucyjnego została zawarta w art. 770 k.p.c., który stanowi przepis szczególnie do art. 98 i n. k.p.c. W postępowaniu egzekucyjnym obowiązuje zatem zasada odpowiedzialności dłużnika za koszty egzekucji, niezależnie od wyniku tego postępowania, przy czym chodzi tu o koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. Koszty egzekucyjne mogą obciążać wierzyciela tylko w przypadku, gdy nie były niezbędne do celowego prowadzenia egzekucji. Chodzi tu w szczególności o decyzję, czy wydatek poniesiony w postępowaniu egzekucyjnym był konieczny, ale także czy przeprowadzenie egzekucji w ogóle było celowe (vide: Uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 27 listopada 1986 r., III CZP 40/86). Ocena zasadności obciążenia dłużnika kosztami zbędnej egzekucji należy w tym wypadku do sądu rozpoznającego skargę wniesioną przez dłużnika w trybie art. 767 k.p.c.

W ocenie Sądu Rejonowego, którą Sąd Odwoławczy podziela, na gruncie rozpoznawanej sprawy wszczęcie egzekucji było celowe. Dłużnik zlecił przelew bankowy na kwotę odpowiadającą pozostałemu do spłaty zadłużeniu dopiero w dniu, w którym wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie egzekucji. Przy czym zbieg tych dat należy uznać za przypadkowy, gdyż w momencie składania wniosku wierzyciel nie mógł mieć pewności, że rzeczywiście jego roszczenie zostało czy zostanie zaspokojone. Jak wskazał sam dłużnik, w rozmowie telefonicznej z dnia 29 stycznia 2013 r. informował wierzyciela jedynie o zamiarze dokonania spłaty.

Ponadto w okresie poprzedzającym zwrócenie się do organu egzekucyjnego, wierzyciel podejmował liczne próby odzyskania swojej wierzytelności, które nie odnosiły skutku. Przykładowo, wierzyciel pomimo braku takiego obowiązku, po uzyskaniu tytułu egzekucyjnego, ponownie monitował dłużnika w sprawie spłaty zadłużenia (wezwanie do zapłaty - k. 17). Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi.

Mając na uwadze powyższe, ale również bardzo małą kwotę długu (niecałe 5% całości zasądzonej należności), z której płatnością dłużnik nie powinien mieć większego problemu, należało przyjąć, że to jego obciążają koszty spowodowane zwlekaniem z uregulowaniem zadłużenia. Tym samym należało uznać, że wierzyciel został zmuszony do skierowania wniosku o wszczęcie egzekucji. Komornik zaś zobligowany był do wszczęcia postępowania, co wiązało się z powstaniem określonych kosztów.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił zażalenie w myśl art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.